

Această carte a apărut cu sprijinul oferit de TRADUKI, o rețea literară din care fac parte Ministerul Federal pentru Europa, Integrare și Afaceri Externe al Republicii Austria, Ministerul Afacerilor Externe din Republica Federală Germania, Fundația Culturală Elvețiană Pro Helvetia, Grupul de Interes „Traducătoare Traducători” (Literaturhaus Wien), din însărcinarea Ministerului Federal pentru Artă, Cultură, Serviciu Public și Sport al Republicii Austria, Goethe-Institut, Agenția Slovenă de Carte, Ministerul Culturii din Republica Croația, Resortul pentru Cultură al guvernului Principatului Liechtenstein, Fundația Culturală Liechtenstein, Ministerul Culturii din Republica Albania, Ministerul Culturii și Informației din Republica Serbia, Ministerul Culturii din România, Ministerul Culturii din Muntenegru, Ministerul Culturii din Republica Macedonia de Nord, Ministerul Culturii din Republica Bulgaria, Târgul de Carte de la Leipzig, precum și Fundația S. Fischer.

Titlu original: *La soustraction des possibles*

La soustraction des possibles ©2020, Finitude

Editura EIKON © 2021, pentru traducerea în limba română

© S. Fischer Foundation by order of TRADUKI

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6

cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74

mobil: 0733 131 145, 0728 084 802

e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74

mobil: 0728 084 802, 0733 131 145

e-mail: contact@edituraeikon.ro

web: www.edituraeikon.ro; www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

INCARDONA, JOSEPH

Scăderea posibililor / Joseph Incardona ; trad. din lb. franceză de Jean-Louis Courriol. - București : Eikon, 2021

ISBN 978-606-49-0556-7

I. Courriol, Jean-Louis (trad.)

821.133.1

DTP: Valerian Susan

Editor: Valentin Ajder

Joseph Incardona

Scăderea posibililor

Traducere din limba franceză de
Jean-Louis Courriol

E I K O N

București, 2021

CUPRINS

I	ÎN SPATELE POVEȘTII.....	7
Octombrie 1989		7
<i>Năvoade de adâncime</i>		7
<i>Careul de serviciu</i>		31
<i>Diagonale</i>		45
Noiembrie 1989.....		70
<i>Aerobie</i>		70
<i>Aerobie</i>		98
<i>Recuperare</i>		116
II	POVEȘTEA	149
Decembrie 1989		149
<i>Vestea</i>		149
<i>Gestație</i>		169
<i>Nativitate</i>		188
Janvier 1990.....		223
<i>Money Transfer</i>		223
<i>Connecting people</i>		245
<i>Just do it</i>		260
III	SFÂRȘITUL POVEȘTII.....	287
Februarie 1990		287
<i>Scripturală</i>		287
<i>Virtuală</i>		321
<i>Numerar</i>		342
<i>Epilog</i>		361

Aici este vorba de:

Avere.

Dar nu e o poveste cu bani.

Crimă.

Dar nu e o poveste cu borfași.

Pedeapsă.

Dar nu e o poveste cu călăi.

Prietenie.

Dar nu e o poveste cu amici.

Erotism.

Dar nu e o poveste cu dorințe.

Șiretenie.

Dar nu e o poveste cu trădare.

Vanitate.

Dar nu e o poveste cu ambiție.

Ce e atunci?

Nimic.

Este o poveste de dragoste.

Povestea mea.

ÎN SPATELE POVEȘTII

OCTOMBRIE 1989

Năvoade de adâncime

*Când văd un Alfa Romeo
Îmi scot pălăria
Henry Ford*

Bărbatul de pe terenul de tenis este Aldo Bianchi.
Ăla cu povestea de dragoste.

Unul din avantajele meseriei sale este că poate sta în spatele elevei, o poate lua de încheietura mâinii să-i arate, fără grabă, mișcarea corectă. Vorbind încet dar convingător, însoțește gestul de cuvinte, îi șușotește la ureche, cum ar fi. Obligatoriu, trupurile se ating. Toamna târzie mai permite șortul și fustița de tenis. Doar Dumnezeu știe – și domnul Sergio Tacchini – din ce material subțire sunt făcute aceste haine de sport. Trupurile își păstrează încă bronzajul. Trupurile nu vor să renunțe, să se lase pradă toamnei de tot.

Aldo îi ține mâna într-a lui, se lipește și mai mult de spatele elevei și termină *forehandul* liftat cu o răsucire rapidă a încheieturii. Eleva simte piciorul profesorului de tenis strecurându-i se între picioare. Cu toate că se forțează să

nu respire, nu poate să nu simtă feromonii pe care îi emană bustul lui transpirat.

Eleva nu a priceput prea bine gestul de răsucire pentru mișcarea aceea de tenis.

Eleva e emoționată.

În general eleva e o femeie între 40 și 55 de ani.

Căsătorită – cu soț frecvent absent.

Mamă – cu copii mari.

Bogată – își lasă bijuteriile la vestiar.

Mai are în față câțiva ani frumoși, presimte că ar fi păcat să-și piardă timpul așteptând. Rutină de lux: vilă, grădină, piscină, shopping, farniente. Și întreținerea casei. A trupului. A minții. A vieții afective. A relațiilor. A timpului ce trece.

A plictiselii.

Aldo se dă înapoi, eleva se simte dezorientată. Promisiunea trupului pe loc uitată. Aldo îi zâmbeste, o roagă să ia plasa și să adune mingile. „Okay, Odile, luați plasa, adunați mingile!” Odile îl ascultă. Are o bonă, o arhitectă de interior, doi grădinari și o *life coach*, dar pe el îl ascultă, deși nu-și face niciodată patul singură. A se supune, dorință ascunsă, cum e și dorința de a fi posedată de acest italian aproape agramat care o învață cum să dea în minge.

Nu a citit Madame Bovary, asta e clar.

Și e la fel de clar, dar și greu de imaginat că Aldo s-ar putea îndrăgosti.

Stăpânește bine jocul paradei nupțiale, își șterge fața cu un prosop de bumbac. Are un metru optzeci și ceva, părul negru cu șuvițe blonde, a la André Agassi, înainte de a cheli și de a purta perucă, pe circuit. Ochii albaștri, zâmbitori, cu ridurile aferente, bancul cunoscut al vieții cu 180 la oră pe autostradă. Un diamant micuț îi strălucește la o ureche. Singura notă stridentă poate, singurul bemol, vocea cam prea pe nas, nepotrivită cu fizicul lui de playboy:

„Ultimul curs, săptămâna viitoare, Odile!”

Odile se uită în jur. Copacii îngălbeniți, lacul, mai jos, în spatele grilajului, imediat după pinii și castanii seculari, peluza impecabilă de-a lungul parcului... Un moment de incertitudine, de descumpănire: ultimul curs înseamnă și schimbul orei de iarnă, noaptea și singurătatea ceva mai devreme. Prevestirea celeilalte ierni, mai ample, mai dramatice: a bătrâneții, a decăderii. Diseară, cina la Coupole cu fata ei și logodnicul, apoi întoarcerea pe colină, cabrioletul la garaj – în vila dintre celelalte vile, alarma de dezactivat și de activat odată ce mașina e la adăpost. Soțul e în escală la Boston. Se poate, Odile? Tot ce ai vrut ai avut și acum, să te exciți precum o adolescentă, să te metamorfozezi atât, să te simți cu zece ani mai puțin?

Frunzele risipite pe terenul de zgură se sfărâmă zgomotos sub tălpile tenișilor ei. Odile adună toate mingile și le aduce, docilă, profesorului. Aldo și-a închis sacul de sport, ia racheta de tenis a elevei, pusă deja în husă, și primește în schimb coșul greu de mingi Slazenger din pâslă galbenă.

Aldo știe că momentul a sosit.

Așteaptă acum ca ea să-și miște piesa pe tabla de șah.

Așa e jocul. Altă posibilitate nu există. Prea răsfățată, prea ascultată, prea deplânsă, prea corcolită, prea ajutată, *life coach*, bonă, arhitectă de interior, prietene. Prea multe femei în jurul ei, prea multă condescendență mutuală. Din instinct – fără să fie în stare să aplice o gândire legată de liberalism, de uniformizare a piețelor sau de corolarul ei, atomizarea societății – Aldo a înțeles că universul devine femelă. Soții și tații sunt copleșiți de muncă, se îngrașă, devin miopi. Și dacă se mai poate obține ceva din această lume unde toate se amestecă, o va obține rămânând mascul, jucând pe paradoxul emancipării feminine. Ce pierd ele, ce câștigă. Concurenții lui în domeniu sunt imigranții *latinos*

burdușiți de testosteron, pescuind plase pline cu femei albe de când cu nebunia generală a salsei.

Dar Aldo joacă în altă categorie. Biotopul lui sunt liniile unui teren de tenis, preludiu la dormitoarele doamnelor Bovary.

În economia dominant/dominat, resortul de bază sunt lipsa și umilirea.

Odile ridică ochii spre profesor. Care o privește, amuzat. Ea însă nu râde.

Totul se va prăbuși, în ciuda chirurgiei plastice, a întreținerii corpului, a frustrării, a regimurilor.

Doar știi foarte bine cum se va sfârși totul, Odile.

OK, dar să-ți spun o chestie, frumoaso: la ce bun toate astea, dacă nu profiți de ele?

Odile ridică ochii, fața i se crispează când îi ia mâna și și-o pune pe burtă:

„Aici, îi spune lui Aldo. Aici te vreau.”

2

Pentru Aldo Bianchi, spațiul de joc este un teren de tenis de 260, 75 m². Cele nouă linii care îl delimitează cuprind un univers la scara lui. Este esențial să știi să-ți definești spațiul de joc, dacă vrei să reușești.

Spațiul de joc e teritoriul.

Teritoriul este locul de vânătoare.

Locul de vânătoare este terenul de tenis.

Q.E.D.

La început, evident, a dorit să devină campion: Björn Borg, Jimmy Connors, John MacEnroe, Ilie Năstase...

Vedetele din adolescența lui când visul era intact.

Național 2, totuși. Cel mai bun clasament: locul 12 din Elveția la 17 ani.

Una peste alta, tenisul n-a fost zgârcit cu el: trofee, o mică glorie națională, o adolescență răsfățată de cei de la Swiss Tennis, cel mai adesea departe de școală. O mamă devotată unicului ei fiu. Un coach. Un fizioterapeut. Un preparator fizic. Cu toții în păr la dispoziția unui adolescent arogant și capricios.

Și frumos.

Fetele i-au zdruncinat încrederea în sport. Spiritul de sacrificiu. A abdicat treptat, lăsându-se copleșit de plăcerile intruzive ale sexualității.

A ghicit devreme ce impact putea să aibă fizicul lui atunci când mama unui prieten l-a dezvirginat în micul local de lângă piscină. De ajuns să presezi un buton mititel și lumea ți se deschide. Mai ales femeile în jur de patruzeci de ani erau marile câștigătoare, fiind cele mai temerare, cele mai cinice când e vorba să-și caute și să-și satisfacă plăcerile.

Aldo a învățat bine. Primele victorii nu se uită. A învățat ce trebuie oferit în pat. Dintr-un anumit punct de vedere, nu e o mare deosebire față de sport: tot tehnică, rezistență, creativitate.

Totul e să-ți inventezi un stil personal.

Dar mai presus de toate: să-ți valorifici vigoarea și tinerețea ca și cum te-ai dărui. S-o convingi pe partenera mai în vârstă că tinerețea ta i se transferă, că durează mult și după actul de dragoste. Tocmai opusul fricii de declin: speranța tinereții eterne transmise prin fluide.

Da, tenisul a fost generos cu el. Se întâmplă des, nu știi în ce ești cel mai bun, atâta timp cât nu s-a produs revelația. Și revelația nu era în, ci *alături* de tenis.

Chiar alături. Foarte aproape. Tenisul nu era scopul, ci mijlocul.

Mai schimbă mațul rachetei pentru prezervativ. Racheta devine pretext. Pentru Aldo reușita înseamnă bani. Banul procură restul: femeile, averea, confortul.

Banul e izvorul. În evanghelia lui, banul e cuvântul.

E deja cu un picior înăuntru. Muncește.

Teritoriul:

3

Parcul Les Eaux-Vives se află pe malul stâng al lacului de la Geneva în prelungirea dinspre răsărit a parcului Grange. În pantă ușoară spre lac, cuprins între cheiul Gustav-Ador (în partea de jos) și platoul Frontenex (în partea de sus). E un spațiu vast alcătuit în secolul XVI de o familie de magistrați, familia Plonjon. A fost cumpărat în 1714 de bancherul Joseph Bouër, care și-a clădit acolo un conac în 1750.

Familia Plonjon s-a stins la sfârșitul secolului, neavând moștenitori.

(Consangvinitate în nobile. Fertilitatea slăbește.)

Familia Bouër, adică bancherii regelui Sardiniei, este ruinată de Revoluția franceză.

(Ca și alianțele.)

Domeniul trece în mâinile mai multor familii burgheze înainte de a fi cumpărat de Louis Favre în 1865.

E vremea antreprenorilor. A mașinilor ce prevestesc progresul făcător de averi și de emanciparea oamenilor. Fiul unui meșter dulgher, Louis Favre, se îmbogățește, după care pierde totul în săpatul tunelului feroviar Saint-Gothard. Contractul nedrept, usturător ce i s-a impus l-a și distrus. În timpul unei vizite de inspecție a galeriei, la kilometru 3, i se face rău și moare de un atac cerebral pe 19 iulie 1979, la 53 de ani. Ultimele lui cuvinte sunt: „Țineți-mi felinarul”. Șapte luni după eveniment, muncitorii își dădeau din mână

în mână o cutie de tinichea cu efigia lui. „Cine merită să treacă primul, înaintea noastră dacă nu cel ce ne-a fost și patron și prieten și tată? *Viva il Gottardo!*”

Era mașinilor nu-i iubește pe cei care se formează singuri. La început îi fascinează, apoi îi distruge. Săpatul tunelului Gothard înseamnă 307 muncitori morți la locul de muncă: căldura constantă e de 33 de grade, aerul poluat, plin de praf.

Săpatul tunelului Gothard înseamnă încă 900 de victime suplimentare cauzate de boli: silicon (la plămâni) anchilozomiază (la intestine).

Săpatul tunelului Gothard înseamnă și o grevă reprimată sângeros.

Două mii de muncitori, în majoritate italieni, (din Piemonte și Lombardia) sunt ocupați cu săpatul tunelului lângă Göschenen, pe teritoriul cantonului Uri. Trăiesc îngrămădiți în barăci mici și lipsite de orice fel de confort. Muncitorii sunt plătiți 4 sau 5 franci pe zi, din care sunt deduse cazarea și hrana (2,50 franci), cât și cheltuielile pentru scule și 30 de centime zilnic pentru uleiul lămpilor.

Acești muncitori încep o grevă în 27 iulie 1875. Cer să fie patru echipe, în loc de trei pe zi (24 de ore). Opt ore încontinuu în gaura neagră și fierbinte a tunelului, într-un fum orbitor, e o muncă ucigătoare. Muncitorii cer, de asemenea, să fie plătiți la chenzină, ca să nu fie obligați să ceară un avans în bonuri de hârtie pe care hangiii și negustorii nu le primesc decât deducând un procent. Muncitorii sunt obligați, ca să nu piardă din retribuție, să-și cumpere hrana și alte mărfuri din magazinele firmei. Cer și o mărire de salariu de 50 de

centime.

Louis Favre primește o delegație de muncitori, îi ascultă și cere ajutorul militar al guvernului din cantonul Uri care

trimite polițiști însoțiți de milițieni, în civil, înarmați (căroro firma Favre le va plăti o indemnitate de 3000 de franci). După un asalt cu baioneta, respins cu pietre din partea greviștilor, miliția deschide focul. Bilanț: patru mineri uciși, zece răniți, treisprezece arestați. Pe 29 iulie o parte din greviști se întorc la muncă, ceilalți părăsesc Elveția.

Deci așa se prezintă noua configurație a modernității: bogații (nobilii și aristocrații) nu-i iubesc pe noii îmbogațiți (burghezii) care nu-i iubesc pe săraci (muncitorii).

În spatele oricărei îmbogațiri se ascunde o crimă, scrie Balzac.

Între timp, păsările ciripesc în esențele rare de copaci de pe cele nouăzeci de hectare (*nonante*) ale parcului Eaux-Vives: sequoia giganta, stejar (*quercus robur*), cedri din Liban, chiparoși de Lawson...

Oricum, Louis Favre moare, familia lui e ruinată.

E un fel de a spune: fiindcă fata lui, Marie-Augustine, soție de bancher, vinde proprietatea cu 600 000 de franci elvețieni Societății Parcului Eaux-Vives.

Echivalentul a 657 de ani de salariu pentru un muncitor plătit cu doi franci cinzeci pe zi, pentru opt ore zilnice, 7 zile din 7 și 365 de zile din an.

Reședința va fi închiriată un timp regelui din Siam (Thailanda actuală), Majestatea Sa Chulalongkorn alias Rama V care, potrivit legendei, ar fi avut 77 de copii cu 36 din cele 92 de soții ale lui.

(Fără consangvinitate, fără epuizare genetică, avantajul budismului)

În fine, comuna Eaux-Vives cumpără parcul în 1912 care va deveni proprietatea orașului Geneva când, în 1913, se asociază toate comunele.

Încă din 1898, Tenis-Clubul din Geneva, înființat cu doi ani mai devreme, se instalase acolo. Regele Chulalongkorn

a asistat la câteva schimburi stângace de mingi între soțiile lui ce alergau pe teren, pufnind de râs ca niște puștoaice. N-aveau nicio idee de cum se joacă tenis, ar fi avut nevoie de un profesor bun. În 1928, clubul clădește pe lângă instalațiile sportive și un club-house. În 1958 se înființează și terenul central.

După 1980, Marele Premiu ATP Tour de Genève invită pe cei mai buni jucători din lume de tenis să joace pe zgură. După Borg, Wilander sau Leconte, Marc Rosset câștigă ultima ediție a turneului. Hotelul Clubului are șapte camere, este cel mai mic hotel de 5 stele din Elveția. Restaurantul lui primește prima stea Michelin cu șeful Matt Legras în 1993. Asta în viitor. Deocamdată, este genul de local unde se poate degusta *un* homar bleu cu vinegretă cu fructele pasiunii și avocado Haas și perle de Japonia condimentate, o langustină din Ținutul Bigouden pe plancha cu garnitură de orez negru Piemontez, pepene verde și castravete sau un chefal de stâncă pârpalit la flacăra, cu anghinare macau și pisté de dovlecei, socca minut.

Gata, vizita e terminată.

Domeniul și parcul sunt tot acolo, în același loc.

Unele locuri atrag banul.

Acesta a fost prevăzut în acest scop.

Teritoriul.

Aldo iese din vestiarele de la Club-House. După duș, miroșind a parfum. Brățară și ceas Tag Heuer la încheietura mâinii. Geanta de sport la umăr. Blugi negri. Botine de crocodil. Geacă Denim. Cămașă albă deschisă la al treilea nasture. Colier de aur și cruce creștină.

Cool, gagiul.

Ești frumos, Aldo, băiete.

Doar că, atunci când se apropie de mașina lui, Alfa Spider din 1987, față de toate mașinile Jaguar, Ferrari sau Porsche, a lui e cea mai rablă din parcare.

E loc pentru mai bine, tipule.

Mai ai de lucru, Aldo.

Să urci sus de tot, să fii numărul 1.

Să câștigi măcar o dată, *the King*.

Muștele la miere.

Unele locuri atrag banul.

Bogăția și tragedia.

4

Odile și Aldo au făcut dragoste și Aldo nu e impresionat.

Odile e un prim val, iar el îl așteaptă pe următorul, o altă femeie de pradat, de cucerit.

Ar trebui să spună mai exact că și-au tras-o. După ani de frustrare, Odile s-a lăsat în voie în același pat unde a asistat la moartea prematură a libidoului ei. A înviat prin cuvinte, cu trupul stârnit de ele. A repetat cuvinte porcoase, o mantră în chip de abdicare față de bunele maniere, un hai-sictir acestora. Aldo a incitat-o, a făcut-o să se simtă îndeajuns de putanică, sugerând un potrivit dozaj de înjosire pentru ca plăcerea să producă orgasme repetate. În alte circumstanțe, cu parteneri de altă calitate, se vorbește de intimitate când două persoane se iubesc, se respectă și își mărturisesc ceea ce nu se poate mărturisi. Când două persoane sunt cu adevărat legate și se descoperă printr-o dragoste împărtășită. Viciul și potolirea viciului.

Odile și Aldo s-au regulat, dar formula preferată, din motive evidente, este „a face dragoste”. Aldo, ca profesionist, nu pronunță niciodată asemenea cuvânt la întâmplare. Arta lui, știința tocmai în această stă: să dea de crezut că e vorba

de dragoste. Sau măcar de o paranteză care nu e departe de dragoste.

Odile și-a sprijinit capul de umărul lui. Degetele ei încărcate de inele se joacă de-a v-ați ascunselea cu perii de pe pieptul lui, îl mângâie încet și circular; îl agasează, dar o lasă.

„La ce te gândești?”, îl întreabă.

Momentul cel mai delicat. De obicei, în loc de răspuns, Aldo se concentrează și se întărește ca să-și redobândească puterile, dar acum e epuizat. Culcat în dormitorul conjugal, se joacă de-a soțiorul cu mobile care nu sunt ale lui, cu fotografiile de pe pereți nealese de el, într-o casă care nu e a lui. Nimic nu e al lui aici, în afară de un lucru esențial: soția. Odile consideră că i-a dat deja mult, în speță trupul ei, aceste femei seamănă cu el, sunt oglinda lui întoarsă. Cu toată poleiala socială, sub aparențele și codurile existențiale, Odile a obținut și ea cea mai mare a parte a averii ei, grație pielii, părului, limbii ei. Se consideră deci generoasă acordându-i partenerului toate astea pe gratis, din dragoste, cum să nu. Cine știe dacă toată plăcerea nu provine tocmai dintr-o singură dată rece unde înfruptarea ar fi un act de deznădejde între sine și sine însuși?

Seara se lasă în spatele ferestrei culisante ce dă spre lacul întins ceva mai jos. Pe dealul cartierului rezidențial Cologny unde se îngrămădesc 38% din multimilionari în cei 3,7 km pătrați ai comunei, soarele apune. A dispărut după vârfulurile muntoase din Jura – linie întunecată pe albastrul electric al cerului imaculat – dincolo de Léman. În ultimele luni, primii expatriați fiscali ruși s-au adăugat cetățenilor francezi, belgieni sau arabi populând acest paradis pierdut al *forfetarilor*. Sportivi. Comedianți. Traders. Industriași. Prinți. Regi. Moștenitori. Oligarhi.

Pe când și un gigolo?

Toate acestea – copacii și peluza, hectare de liniște absolută stricată doar de zgomotul unei mașini de tuns iarba sau de jetul unui sistem de irigare automată – se plătesc.

Odile a plătit.

Plătește în continuare.

Un *all inclusive* cu un Aldo.

Prin fereastra întredeschisă se furișează un vânt rece ce s-a iscat acum. În depărtare, norii se adună dinspre nord și noaptea se lasă mai repede. Plăcerea odată satisfăcută, iritarea crește din nou.

Dar trebuie să știi să te porți elegant. Trebuie continuat jocul de a se păcăli frumos pentru a salva o demnitate fragilă, jocul de a se auto-păcăli păstrând iluzia unei coerențe. În termeni de psihologie socială Léon Festinger numește asta „disonanță cognitivă”. Să revenim:

„La ce te gândești?”, întreabă Odile.

— La nimic. Sunt aici. Respir.

— Respiri?

— Sunt săptămâni de când te doresc.

— Mincinosule!

(Odile se agață de Aldo, zâmbind.)

„Am niște țigări în blugi, poți să mi le dai, te rog?”, întreabă Aldo.

— Nu, du-te tu!

— De ce?

— Nu vreau să mă vezi goală.

— Te-am văzut mai mult decât goală, draga mea.

— Nu așa.

Aldo o dă frumos la o parte pe Odile, se scoală, ia bricheta și pachetul de Marlboro în buzunarul blugilor Levi's, de la capătul patului.

„Ai o scrumieră în sertarul scrinului. René o să mă certe c-am fumat în dormitor.”

— Pe soțul tău îl bag în pizda mă-sii. Nu merită o femeie ca tine.

— Să nu vorbim de el.

— Tu ai vorbit.

(Aldo stă în fața lui Odile, gol. Nu se poate abține să-i admire centura abdominală puternică și fermă, legătura perfect desenată a trunchiului cu coapsele.)

Aldo fumează. Odile îl întreabă:

„O să fii tot aici când mă întorc?”

— Nu știu. Depinde.

— Depinde de ce?

— De cheful meu.

— De cheful tău pentru mine?

— De cheful meu în general, de ce o să am chef atunci.

— Te rog.

— Fac ce vreau.

— Știu, dar te rog.

— Nu eu sunt cel căsătorit.

— Să rămâi diseară. Pe urmă o să mă descurc. O să te iau cu mine în weekend la Monte Carlo. Avem un apartament acolo.

Aldo zâmbeste. Ea îi spune:

„Vino aici, mai aproape.”

Timpul trecut între paranteze se șterge. Dorința renaște, urcă în burta ei, o teamă ciclică ce o asuprește. Odile este ca și suptă de magnetul bazinului lui.

„Fă un efort, arată-mi cât de mult dorești să rămân”, îi propune Aldo.

Examen oral: Odile i-o ia în gură. La început îi e teamă că nu o să reușească, crede că din cauza ei rămâne moale. Aldo se amuză, o lasă să se îndoiască până cedează.

Aldo se pricepe, e profesionist.

Dar nu e adevărat: Odile e și ea expertă în domeniu.